

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/348/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711215811
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1711215811.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľky: O. H., D. K. XX, N., zastúpenej advokátom JUDr. Vojtechom Kubalom, so sídlom Vajnorská 8/A, Bratislava, proti odporcovi: Š. F.V., D. Š. XX, C., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 11.750,-eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 13.januára 2014 č.k. 36C/27/2011-92, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolacie konanie v časti zaplatenia istiny v sume 4.269,- eur **z a s t a v u j e**.
Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **m e n í** tak, že odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke úroky z omeškania vo výške 9,25% ročne od 09.12.2011 do 03.01.2012 zo sumy 3.037,- eur, vo výške 9,25% ročne od 09.12.2011 do 07.06.2012 zo sumy 3.723,-eur a vo výške 9,25% ročne od 09.12.2011 do 05.02.2014 zo sumy 4.269,-eur a vo zvyšku návrh zamieťa.
Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 1.791,59 eur **k r u k á m** právneho zástupcu navrhovateľky, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom zo dňa 13.01.2014 č.k. 36C/27/2011 - 92 súd prvého stupňa konanie **v** časti zaplatenia istiny vo výške 7.481,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 721,20 eur od 18.11.2011 do zaplatenia, zastavil, odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 4.269,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10% ročne zo sumy 4.269,- eur, a to od 18.11.2011 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 10% ročne zo sumy 3.037,- eur od 18.11.2011 do 03.01.2012 a úroky z omeškania vo výške 10% ročne zo sumy 3.723,- eur od 18.11.2011 do 07.06.2012 a navrhovateľke priznal náhradu trov súdneho konania vo výške 100%. Poukázal na to, že navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu dňa 18.11.2011 domáhala zaplatenia náhrady škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorá jej vznikla poškodením jej zdravia dňa 13.09.2009, kedy ju odporca, ako vodič motorového vozidla, zrazil, keď prechádzala cez cestu po vyznačenom priechode pre chodcov. Za nesporný považoval právny základ uplatňovaného nároku (§ 427 a nasl. Obč. zák.), vychádzajúc zo zistenia, že odporca pri vedení motorového vozidla porušil právnu povinnosť a v príčinnej súvislosti s týmto jeho protiprávnym konaním spôsobil navrhovateľke poškodenie zdravia. Za sporný považoval rozsah náhrady škody (§ 444 Obč.zák.), pričom po zaplatení náhrady za bolesť vedľajším účastníkom na strane odporcu počas konania vo výške 3.037,- eur, zostal predmetom konania navrhovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody titulom zaplatenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Vychádzajúc zo znaleckého posudku číslo 117/2013, ktorým znalec stanovil počet bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 540 bodov, s poukazom na § 4 a § 5 zákona č. 437/2004 Z.z. priznal navrhovateľke titulom sťaženia spoločenského uplatnenia náhradu škody vo výške 4.269,- eur, keď vedľajší účastník

za odporcu plnil v sume 3.723,- eur a celkový nárok na výšku odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia bol vypočítaný vo výške 8.041,- eur, pričom navrhovateľka žiadala zaplatiť sumu 7.992,- eur. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 563 a § 517 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že odporca sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, keď ani po doručení výzvy na zaplatenie škody, ktorú si navrhovateľka uplatnila aj v trestnom konaní dňa 08.01.2010 a ďalej listom zo dňa 26.10.2011 u vedľajšieho účastníka, túto nezaplatil. Na základe uvedeného dospel k záveru, že odporca bol najneskôr dňa 18.11.2011 v omeškaní so zaplatením žalovanej istiny. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku, do výroku, ktorým bolo návrhu vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že navrhovateľka ho listom zo dňa 24.10.2011, doručeným mu 26.10.2011, požiadala o náhradu škody v podobe úhrady poistného plneniam zodpovedajúceho sume bodového ohodnotenia za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a zároveň predložila prepúšťiacu správu, výpočet bodového ohodnotenia a rozsudok Okresného súdu Pezinok vo veci vedenej pod sp.zn. 2T 23/2011. Následne na to pristúpil k šetreniu nevyhnutnému pre zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť navrhovateľke, ako osobe poškodenej pri dopravnej nehode, poistné plnenie a dňa 02.01.2012 zaslal navrhovateľke poistné plnenie z titulu náhrady bolestného vo výške 3.037,- eur, vychádzajúc z počtu 210 bodov a z hodnoty jedného bodu vo výške 14,46 eur. Po tom, ako sa oboznámil s obsahom znaleckého posudku vypracovaného pre účely trestného konania, považoval za preukázané dve položky a z titulu náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia poukázala navrhovateľke dňa 05.02.2012 sumu 3.723,- eur (250 bodov x 14,80 eur). Zostávajúce položky považoval za nepreukázané. Až na základe znaleckého posudku vypracovaného v predmetnej právnej veci poukázal v prospech navrhovateľky poistné plnenie v sume 4.318,- eur dňa 03.02.2014. V prospech navrhovateľky tak bola na základe uplatnených a preukázaných nárokov poukázané titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia celkovo suma 11.078,- eur. Zdôraznil, že bez ohľadu na to, voči komu je nárok na náhradu škody uplatnený, je povinnosťou navrhovateľky svoj nárok bez akýchkoľvek pochybností preukázať, keďže o omeškaní či už odporcu alebo jeho, ako vedľajšieho účastníka, je možné hovoriť len vo vzťahu k uplatneným a preukázaným nárokom. Uviedol, že navrhovateľka mala od začiatku vedomosť o tom, kto je poisťovateľom odporcu z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, teda kto v prípade preukázania uplatneného nároku, bude tento jej nárok plniť. Napriek tomu navrhovateľka vyzvala na náhradu škody odporcu, i keď jej muselo byť zrejmé, že tento len ťažko bude môcť jej nárok uspokojiť a že v konečnom dôsledku tento nárok bude uspokojený vedľajším účastníkom. Nesúhlasil s tým, že odporca sa mal dostať do omeškania. Pokiaľ si navrhovateľka uplatnila svoj nárok aj proti nemu, mal za to, že navrhovateľka upustila od svojho nároku na náhradu škody voči odporcovi, keď sa dožadovala náhrady vzniknutej škody vo forme vyplatenia poistného plnenia od neho a v takom prípade bolo potrebné pri posudzovaní vzniku nároku na úhradu úroku z omeškania vychádzať z § 11 ods. 6 a ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že navrhovateľka si uplatnila u neho svoj nárok podaním zo dňa 26.10.2011, nemožno hovoriť o omeškaní odporcu, keďže práve pre prípady, ako je prejednávaná vec, má odporca uzatvorenú poistnú zmluvu a jeho poisťovateľovi neuplynula lehota na vykonanie šetrenia nevyhnutného pre zistenie rozsahu plniť s následnou lehotou na poskytnutie poistného plnenia.

Odporca sa svojím vyjadrením pripojil k odvolaniu vedľajšiemu účastníka a stotožnil sa s jeho tvrdením, že pokiaľ si navrhovateľka uplatnila nárok podaním zo dňa 26.10.2011 voči vedľajšiemu účastníkovi vo forme vyplatenia poistného plnenia, nemohol sa dostať do omeškania. Zdôraznil, že bezprostredne po tom, ako boli nároky navrhovateľky preukázané, bol jej nárok v celom rozsahu uspokojený. Poukázal na to, že navrhovateľka nepredložila dôkazy, ktorými disponovala, a týmto jej nekonaním došlo k zbytočnému predĺženiu doby, v rámci ktorej sa jej nárok posudzoval a za toto predĺženie nemôže niesť zodpovednosť v podobe povinnosti uhradiť i úrok z omeškania. Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedla, že tvrdenia uvádzané v odvolaní nie sú pravdivé a právne relevantné. Poznamenala, že v rámci predchádzania súdneho sporu vyzvala vedľajšieho účastníka listom zo dňa 24.10.2011 na plnenie, k výzve doložila všetku potrebnú relevantnú dokumentáciu ohľadne ňou uplatňovaného nároku. Keďže vedľajší účastník neuznal nárok čo do právneho základu a svoju zodpovednosť z poistky odporcu, musela podať návrh na súd. Poznamenala, že vedľajší účastník plnil len čiastočne v priebehu konania a istinu v celom rozsahu zaplatil až po právoplatnosti rozsudku v meritórnej časti. Námietku, že nemusela žalovať osobu škodcu, považovala za právne irelevantnú, nemajúcu vplyv na príslušenstvo pohľadávky. Z uvedených dôvodov

navrhla rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov konania.

Odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu a z dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods.1, písm. a/ O.s.p.), na ktorom vec prejednal v neprítomnosti odporcu (§ 101 ods. 2 O.s.p.) a po opakovaní dokazovania (§ 213 ods. 3 O.s.p.) listinnými dokladmi oboznámením ich obsahu (§ 122 ods.1 O.s.p. v spojení s § 129 ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o ustálenie doby omeškania odporcu s plnením jeho peňažného záväzku.

V odvolacom konaní zobrala zástupkyňa vedľajšieho účastníka na odvolacom pojednávaní dňa 05.05.2015 odvolanie smerujúce proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa o zaplatení istiny 4.269,- eur späť s poukazom na plnenie z jeho strany po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd posúdil tento dispozitívny procesný úkon vedľajšieho účastníka ako späťvzatie odvolania. Vzhľadom na to, že týmto dispozitívnym úkonom zanikol v tejto časti predmet odvolacieho konania, odvolací súd v tomto rozsahu odvolacie konanie zastavil (§ 207 ods.3 O.s.p.), nakoľko nič nebránilo tomuto procesnému návrhu vyhovieť. Občiansky súdny poriadok nepripúšťa zobrať späť, resp. odvolať už raz právne účinným spôsobom podané späťvzatie odvolania.

V súvislosti so späťvzatím späťvzatia odvolania vedľajším účastníkom odvolací súd poznamenáva, že účinky späťvzatia návrhu; rovnako aj odvolania; ako jednostranného procesného úkonu účastníka nastávajú tým, že sa dostane adresátovi, to znamená súdu do dispozície. Ak účastník vzal procesný úkon späť tam, kde zákon takéto späťvzatie pripúšťa, nemožno toto späťvzatie ďalším v úkone vziať späť a navrátiť tak konanie do pôvodného stavu. Ani námietka, že procesný úkon bol urobený v omyle, nemá vplyv na vznik, zmenu alebo zánik procesnoprávných vzťahov. Občiansky súdny poriadok, na rozdiel od Občianskeho zákonníka, dôsledky úkonov urobených v omyle neupravuje. Verejnoprávna povaha procesných vzťahov tiež vyžaduje podstatne vyššiu mieru právnej istoty účastníkov i tretích osôb, pričom právna istota by bola oslabená možnosťou spochybňovať dodatočne už urobené procesné úkony odkazom na vady vôle. Rozhodujúce je, že vyhlásenie o späťvzati návrhu (odvolania) bolo urobené priamo na pojednávaní určite, zrozumiteľne, spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti.

Podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa správne vychádzal pri posudzovaní omeškania odporcu s plnením peňažného záväzku z § 517 ods. 1,2 v spojení s § 563 Občianskeho zákonníka. Nakoľko čas plnenia nebol účastníkmi dohodnutý, ani stanovený právnym predpisom a ani určený v rozhodnutí, bol povinný odporca splniť svoj záväzok deň nasledujúci po tom, ako bol o plnenie navrhovateľkou požiadaný.

Forma výzvy na plnenie nie je zákonom predpísaná, najčastejšie pôjde o písomnú upomienku, postačuje však aj ústny prejav. Pokiaľ veriteľ vo výzve uvedie aj lehotu, do ktorej má dlžník plniť, je táto lehota pre dlžníka záväzná a pred jej uplynutím sa dlžník nedostane do omeškania. Za kvalifikovanú výzvu na splnenie záväzku možno považovať aj žalobu podanú na súde, v ktorom prípade splatnosť záväzku nastáva nasledujúci deň po doručení žaloby dlžníkovi, nie však dňom nasledujúcim po podaní žaloby na súde.

Súd prvého stupňa založil svoj skutkový záver o tom, že odporca sa dostal do omeškania najneskôr ku dňu podania žaloby na súd dňa 18.11.2011 na zistení, že navrhovateľka vyzvala odporcu na zaplatenie náhrady škody, tento svoj nárok si uplatnila aj v trestnom konaní dňa 08.01.2010 a ďalej listom zo dňa 26.10.2011, adresovanom vedľajšiemu účastníkovi, ktorým ho vyzvala na zaplatenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Pokiaľ súd prvého stupňa vychádzal z výzvy navrhovateľky adresovanej odporcovi na zaplatenie škody na zdraví, odvolací súd konštatuje, že takýto list sa v spise nenachádzal a tento bol predložený až v odvolacom konaní právnym zástupcom navrhovateľky. Odvolací súd zistil, že listom zo dňa 21.11.2011, adresovanom odporcovi, navrhovateľka vyzvala odporcu na zaplatenie náhrady škody na zdraví; doklad o tom, kedy bol tento list odporcovi doručený, však v konaní nepredložila. Z obsahu trestného spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľka sa na výsluchu dňa 08.01.2010 pripojila, ako poškodená, k trestnému stíhaniu a súčasne si uplatnila nárok na náhradu škody v trestnom konaní za spôsobené zranenia, ktoré utrpela pri dopravnej nehode s tým, že nedoložila žiadne obodovanie svojich zranení, nakoľko jej doba liečenia stále trvala. Odvolací súd má za to, že uplatnenie náhrady škody v trestnom konaní nemožno považovať za takú výzvu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať splatnosť nároku navrhovateľky na náhradu škody, nakoľko v tom čase navrhovateľka ešte nedisponovala bodovým ohodnotením bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia; až po tom, ako

sa navrhovateľka, na základe lekárskeho ohodnotenia poškodenia jej zdravia pri dopravnej nehode, dozvedela v akom rozsahu a v akej výške jej vznikla škoda na zdraví, mohla si riadnou výzvou svoj nárok u odporcu uplatniť. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, na rozdiel od súdu prvého stupňa, že za kvalifikovanú výzvu navrhovateľky na náhradu škody voči odporcovi možno považovať až návrh na začatie konania, ktorý bolo odporcovi súdom prvého stupňa doručený dňa 08.12.2011, a preto dňom nasledujúcim, t.j. dňom 09.12.2011, sa dostal odporca do omeškania s plnením peňažného záväzku.

Čas plnenia záväzku na náhradu škody prvým dňom po tom, kedy poškodený požiadal škodcu o plnenie, resp. dňom nasledujúcim po doručení žaloby, vyplýva aj z konštantnej súdnej judikatúry, od ktorej nebol dôvod sa v danej veci odkloniť (R III/1967, R 27/1977).

Vedľajší účastník v konaní namietal, že odporca sa nemohol dostať do omeškania z dôvodu, že on - ako poisťovateľ, ktorý mal nároky navrhovateľky - ako poškodenej uspokojiť za škodcu - ako poisteného, neporušil žiadnu svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nakoľko na základe šetrenia rozsahu svojej povinnosti plniť zo zákonného poistenia zodpovednosti škodcu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, oznámil navrhovateľke v lehote do troch mesiacov odo dňa jej oznámenia o škodovej udalosti listom zo dňa 26.10.2011, výšku priznaného poistného plnenia, resp. dôvody pre odmietnutie plnenia. V tejto súvislosti odvolací súd zastáva názor, že uvedená skutočnosť nemala žiadny vplyv na omeškanie odporcu, ako škodcu, v takom smere, že by vylučovala omeškanie odporcu s plnením jeho záväzku na náhradu škody, nebola spôsobilá prerušiť omeškanie odporcu s peňažným plnením, resp. privodiť zánik jeho omeškania. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v danom prípade ide o dva samostatné, osobitné právne vzťahy, a preto u každého z nich zvlášť je potrebné posudzovať aj otázku omeškania s plnením peňažného záväzku. Navrhovateľka, ako poškodenej, bola na jednej strane v právnom vzťahu s odporcom, ako škodcom, titulom jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú jej na zdraví prevádzkou motorového vozidla podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka a na druhej strane bola navrhovateľka, ako poškodenej, aj v právnom vzťahu s vedľajším účastníkom, ktorý bol poisťovateľom odporcu, tým že si u neho uplatnila nárok na náhradu škody vo forme vyplatenia poistného plnenia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Omeškanie odporcu je preto potrebné vyvodzovať výlučne z jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú navrhovateľke na zdraví na základe ust. § 517 ods. 1,2 v spojení s § 563 Občianskeho zákonníka, teda v závislosti od toho, či si škodca splnil svoj záväzok včas a omeškanie vedľajšieho účastníka ako poisťovateľa s vyplatením poistného plnenia je potrebné posudzovať podľa § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré je u poisťovateľa viazané na nesplnenie jeho povinnosti uloženej mu v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Napokon sa odvolací súd nestotožnil ani s argumentáciou vedľajšieho účastníka, že uplatnením nároku voči nemu, navrhovateľka súčasne upustila od uplatnenia si nároku na náhradu škody od škodcu; takýto prejav vôle z konania navrhovateľky nemožno spoľahlivo vyvodiť, keď z právnej úpravy nevyplýva pre navrhovateľku žiadne obmedzenie v tom, aby si svoj nárok uplatnila ako proti škodcovi tak aj proti jeho poisťovateľovi.

Napokon odvolací súd nezistil ani také skutkové okolnosti prípadu, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že odporca sa nedostal do omeškania s peňažným plnením v dôsledku nedostatku súčinnosti navrhovateľky potrebnej na splnenie jeho peňažného záväzku (§ 520 Obč.zák.).

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd ustálil začiatok doby omeškania odporcu s plnením peňažného záväzku ku dňu 09.12.2011 a koniec doby omeškania určil zhodne so súdom prvého stupňa podľa toho, kedy bola žalovaná istina pripísaná na účet navrhovateľky (§ 567 ods. 1 Obč.zák.); výška úrokov z omeškania 9,25 %, t.j. 1,25% základná úroková sadzba ECB + 8%, vyplývala z § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z., v znení účinnom do 31.01.2013.

S poukazom na to, že odvolací súd posúdil omeškanie odporcu s plnením jeho záväzku na náhradu škody odlišným spôsobom ako súd prvého stupňa, zmenil podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, ods. 2 O.s.p. a navrhovateľke, na základe jej návrhu podľa § 151 ods. 1 O.s.p. priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania, na ktorú jej vznikol nárok v časti, v ktorej bolo konanie zastavené pre späťvzatie návrhu navrhovateľkou po plnení vedľajším účastníkom po podaní návrhu, a to podľa § 146 ods. 2 vety druhej O.s.p. a v zostávajúcej časti týkajúcej sa zaplatenia istiny vo výške 4.269,- eur spolu s úrokom z omeškania, jej vznikol nárok na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 3 O.s.p., vzhľadom na jej nepatrný neúspech v časti zamietnutia jej návrhu na zaplatenie úrokov z omeškania.

Trovy právneho zastúpenia odvolací súd vyčíslil podľa § 10 ods. 1, §14 ods. 1 (§ 13a ods. 1), § 16 ods.3, vyhl.č. 655/2004 Z.z., tak, že za päť úkonov právnej služby priznal odmenu z hodnoty 11.750,- eur vo výške 287,14 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu, účasť na pojednávaniach dňa 01.02.2012, 23.04.2012, 11.06.2012), za dva úkony právnej služby priznal odmenu z hodnoty 4.269,- eur vo výške 151,05 eur (účasť na pojednávaní dňa 13.01.2014, vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 16.05.2014), k tomu paušálna náhrada 2x 7,41 eur, 3x 7,63 eur, 2x 8,04 eur, spolu vo výške 1.791,59 eur. Odvolací súd nepriznal odmenu za pokus o zmier, nakoľko tento nebol hmotnoprávnou podmienkou reálneho uplatnenia nároku na súde, to znamená, že aj bez vynaloženia nákladov na tento úkon právnej služby by sa mohla navrhovateľka domáhať ochrany svojich práv v konaní pred súdom žalobou; nejde totiž o účelne vynaložené trovy konania, ktoré v priamej vecnej a časovej súvislosti s konaním navrhovateľka musela nevyhnutne vynaložiť. V konečnom dôsledku odmenu za tento úkon právnej služby navrhovateľke nevyplýva ani z § 14 (13a) vyhl. č. 655/2004 Z.z. Odmena za účasť na odvolacom pojednávaní nebola právnym zástupcom navrhovateľky riadne a včas uplatnená. O súdnom poplatku vyrubenom vedľajšiemu účastníkovi z istiny vo výške 4.269,- eur, v ktorej časti bolo odvolanie vzaté späť a o jeho poplatkovej povinnosti vzhľadom na to, že predmetom odvolacieho konania zostalo len príslušenstvo žalovanej istiny, rozhodne súd prvého stupňa (§ 12 ods. 1 zák.č. 71/1992 Zb.) vrátane trov konania štátu (§ 151 ods. 6 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.